

(המשך מעמוד 15)

● החימוש האווירי של מטוסי חיל-האוויר, טילי ספארו ופיזיון 3 עולים על מקביליהם שבדי הערכים. ● ההפעלה המערכתית של מערך היירוט הישראלי — מטוסי הוקאיי מטוסי F-15 ו-F-16 וטילים, כשהיא משולבת במערך הבקרה אווירית הקרקעי ובמערכת המודיעיני, נותנת לו עדיפות מובהקת. (בידי הערבים אין עדיין מקבילים להוקאיי למשל). ● המטוסים המערביים שבדי ישראל הם בעלי כושר נשיאת-חימוש רב יותר מאשר המטוסים הסובייטיים, ומצוידים במערכת הפצה מררררר חשבות, העלות על מה שקיים ב- מטוסים הסובייטיים, ובייחוד בדגמי היצוא שלהם. פירוש הדבר, שכושר השמדת מטרת קרקע של מטוסי חיל-האוויר עולה על זה של רוב המטוסים הערביים.

● משך השהות באוויר של המטוסים המערביים רב יותר בדרך כלל מזה של המזרחיים. ישראל גם פיתחה מערך של תידלוק באוויר ומטוסי חיל-האוויר יכולים לשהות מעל שדה-הקרב זמן רב יותר מן המטוסים הערביים והדבר תלוי גם במידת קירבתם של שדות-התעופה לחיות.

עובדות אלה אומרות, שהפער הכמותי שנותר עדיין לטובת הערבים יתקוו במידה רבה עליידי הפער הטכנולוגי הנוטה כפירוש לטובת ישראל. כל זאת, כאשר עדיין לא דיברנו על רמת הטייסים.

● סיכום הנאמר לגבי מטוסי הקרב מעלה ארבע סיבות לפי ער בני יחסי הכוחות הגולמיים למציאותיים באוויר: ● חלק מן המטוסים העריייים מצויים באחסנה. ● לא כל העוצמה הערבית

המרחב — אינו שווה בערכו לדיוויזיה ממש.

● מובן שמדינות-ערב יכולות לרכוש כלי-נשק רבים ושונים, אולם הבעיה העיקרית הניצבת בפניהן היא חוסר-יכולת לאיישו ולתחזקו ביאות, בשל מגבלת המחזור נכוח-הארס מיומן.

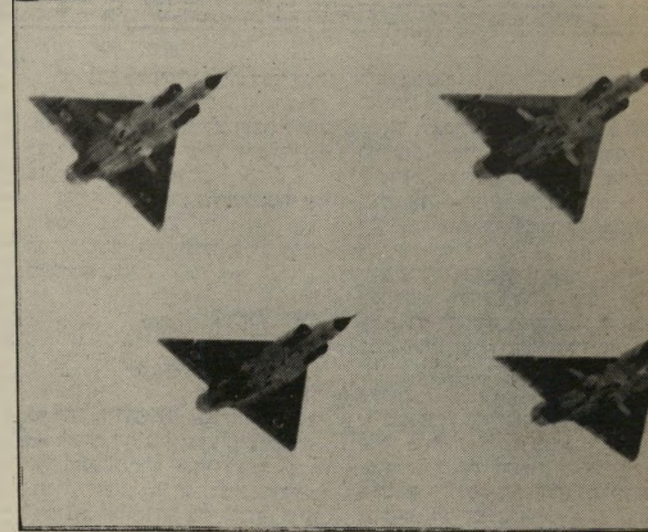
בעיה זו היא פונקציה של מיכלול הבעיות הרטוגרפיות והכלכליות הי עומדות בפני מדינות ערב (מחריפה אותה גם התופעה של כריחת מחוות מחלק מהן), ויש להניח ששינוי במצב זה יכול להתרחש רק בתהליך איטי וארוך-טווח.

בעיה נוספת העומדת בפני הערבים היא בעיית התיאום בין כוחות-המישלה וכוחות המדינות שאליהן יגיעו. הדבר נכון הן ביבשה והן באוויר.

● וכמילחמת יום הכיפורים סבל כוח-המישלה הירדני לחזית רמת-הגולן, חטיבת השיריון ה-40, אבידות מאש הסורים והעיראקים. על-פי מקורות זרים הופלו מטוסים עיראקיים על-ידי מערך ההגנה האווירית הסורי. ההתקפות שהכווח הירדני והכווח העיראקי היו אמורים להנחתת תיאום, נעדרו כל תיאום, ולמעשה כל כוח תקף ננפרד, דבר שהכשיל את המית-קפות וגרם להם אבידות כבדות.)

בעיית התיאום מקוזת בי מידה רבה את תוספת העוצמה המגולמלת בכוחות המישלה.

גורם נוסף שיש להביאו בחשבון, כפועל לטובת צה"ל, הוא צורת ההכנה של כוחות-המישלה הערביים לקרב. אם יוכנסו כוחות אלה לחזיתם לשיעור, כפי שעשו העיראקים כמילחמת יום הכיפורים, יפגע הדבר בעיקרון ירכוח הכוח, ועוצמת-ההלהם

מטוסי הקרב הישראליים הפער מתקזז

של הכוחות האלה תכונן ולא תזכה לכוח לידי כיטויה המלא. ● מבחינה זו יושבים הערבים על שתי קצות קרני דילמה: אם יכנסו כוחות-המישלה לחזיתם לשיעור, תרד זה את אובדן כוחות שלהם. אם לא יכנסו ימתינו עד לריכוז עוצמתם. הם עשויים לאחר את המועד. (הופעתם של כוחות עיראקיים כמילחמת יום הכיפורים בגנפם הרדומי של כוחות צה"ל אילצה את אגדת לנר להפסיק את מיתקניה לעבר רמשק ולהתרכז בהגנה על אגפה הימני. באותה שעה נעו כוחות האגדה לעבר כנכר, כמטרה לאגף את הכוחות הסוריים אשר בלמו את אגדת רפול באיזור סעסע. כאשר התחילו הסורים להתמוטט, קיבלו כוחות לנר פקודה לעצור ולשוב על עיקבותיהם בגלל האיום העיראקי. אילו איתרו העיראקים קים להגיע ב-12 — 24 שעות, יש להניח כי צה"ל היה מצליח לפרוץ את קויה-ההגנה השני ולהתקרב לדמשק.

● את הטענות המועלות בנוגע ל- יחסי הכוחות בין ישראל ומדינות ערב היא, כי התחמשותן של מדינות אלו הפיתרון הוא כהקמת רשות לתיכנון ותיקצוב, שתפעל בתיאום עם מערכת-הביטחון, אך ללא תלות בה. על רשות כזאת להיות מורכבת מאנשי צבא לשעבר, כלכלנים, מנתחי-מערכות ו-כו', והיא תקבל את כל המידע הדרוש לעבודתה — הן על צה"ל והן על איומים פוטנציאליים. תפקידה יהיה רשות כזאת רשות כזאת יהיה לתכנן מדיניות-ביטחון שתגורר מי-ראיה מפוכחת של הצרכים הצבאיים ובהתאם לאילוצים הכלכליים, מתוך מטב כולל על צרכי הביטחון והכלכלה, וזאת בתיאום עם אגף התיכנון של צה"ל. רשות כזאת תוכל לספק למקבלי ההחלטות האזרחיים, ובעיקר לשרי הביטחון, כלים להתמודדות עם התננים והטעינים המועלים על-ידי הצבא ולהשיב עליהם. תנאי חשוב להצלחתה של רשות כזאת תהיה מודעותם של מקבלי ההחלטות האזרחיים, ושרי-הביטחון בראשם, לצרכי הכלכלה, ומתן גיבוי על-ידי רשות בעברתה.

בציוד מערבי תקטין את הפער בין ובין ישראל.

על-פני השטח אין ספק, שקליטתן של מערכות-נשק מערביות בצבאות הערביים תגביר את יכולתם. אולם גם רבר זה מצריך בדיקה.

התחרון: תיכנון

● **סיכום מצביע** על תמונת יחסי-הכוחות שונה מזו המתקבלת מן המיספרים ההתחלתיים. כפי שצויין מספר פעמים יש להניח שהמיספרים שהופיעו במאמר זה אינם מדויקים. אולם מה שחשוב הוא הניתוח המבחין בין כמותי גולמיים של ציוד ובין יחסי-כוחות למעשה.

אין כוונתנו של מאמר זה לזרוע שאגנות או ביטחון מופרז. אין ספק שהאיומים המוצגים על-ידי התק משותן של מדינות-ערב, ובעיקר ה- צטיידותן בנושק מערבי, הם המוריים ומוחשיים. אולם יש לבחון את יחסי-הכוחות מבט רציני ומפוכח לעומק, ולא להסתפק בהצגת נתונים מיספריים שיתחיים.

בחינת יחסי הכוחות הכמותיים ב- לבד לוקה בחסר. יחסי-הכוחות האמיי-תיים אינם מורכבים רק מיספרים של מערכות-נשק ואיכותם הטכנית — נושאים שבהם דן מאמר זה.

לכן יש להוסיף את רמת כוח-הארס ואיכותו, רמת-האימונים והמיומנות שלו, מידת המוטיבציה והדבקות כמטרה, וכו' רמת הפיקוד בדרגיו השונים. מן המוסכמות היא, שבתחום זה נוטה הכף לטובת ישראל, ואף כי הלה ירידה בחלק מתחומים אלה, הפער עדיין קיים.

● **לגורמים אלה יש להוסיף את הנתונים המדיניים-אסטרטגיים ים העששוניים. השלום עם מציי-ריים, מילחמת איראן-עיראק, בידודה של סוריה בעולם זה, ערבי — כל אלה מנחיתים במידה ניכרת את האיום על ישראל בטווח הקצר.**

הוויכוח שהתנהל לאחרונה על תקציב-הביטחון הרגיש את הצורך ב- תיכנונה של מדיניות-ביטחון המת-חשבת ביחסי-הכוחות האפקטיביים בין צה"ל והערבים, ובנתונים המדיניים-אסטרטגיים. ואשר ממנה ייגור תקציב-ביטחון המתאים לתנאי הכלכלה ה-קשים.

ניהול ירכוח כזה על רקע של שינוי פיתאומי מדיניות-האוצר אינו הריך לקביעת מדיניות ביטחון כזאת. רבר זה צריך להיעשות ללא תלות בצעד כלכלי זה או אחר, ובכושם אופן לא בצורה חפוזה ואקראית.

● **הבעיה העיקרית היא חוסר יכולתו של הדרג המדיני להיכנס רצינית לעובייה-הקורה בבעיה זו. לאזרחים הנדרשים לקבל את ההחלטות אין ששוט ידע וכלים להתמודד עם הנתוי-נים המוצגים לבחינת יחסי-הכוחות המערבית הצבאיים (אלא אם כן הם אנשי צבא בכירים לשי-עבר).**

הפיתרון הוא כהקמת רשות לתיכנון ותיקצוב, שתפעל בתיאום עם מערכת-הביטחון, אך ללא תלות בה. על רשות כזאת להיות מורכבת מאנשי צבא לשעבר, כלכלנים, מנתחי-מערכות ו-כו', והיא תקבל את כל המידע הדרוש לעבודתה — הן על צה"ל והן על איומים פוטנציאליים. תפקידה יהיה רשות כזאת רשות כזאת יהיה לתכנן מדיניות-ביטחון שתגורר מי-ראיה מפוכחת של הצרכים הצבאיים ובהתאם לאילוצים הכלכליים, מתוך מטב כולל על צרכי הביטחון והכלכלה, וזאת בתיאום עם אגף התיכנון של צה"ל.

רשות כזאת תוכל לספק למקבלי ההחלטות האזרחיים, ובעיקר לשרי הביטחון, כלים להתמודדות עם התננים והטעינים המועלים על-ידי הצבא ולהשיב עליהם. תנאי חשוב להצלחתה של רשות כזאת תהיה מודעותם של מקבלי ההחלטות האזרחיים, ושרי-הביטחון בראשם, לצרכי הכלכלה, ומתן גיבוי על-ידי רשות בעברתה.

במדינה

פילילים כולם גונבים?

חמישה אחוז קלפטומנים, עשרה אחוז מיקצועיים, וכל היתר פשוט עמך ישראל.

ביום השני בשבוע שחלף נכנס ארם הגון לכלבו שלום בתל-אביב ויצא גנב. תוך סיוור במחלקות השונות של החנות אסף מיוזרה ומילא אותה עד תום כמיטב המוצרים. כשפנה לצאת נעצר ונתפס.

בשק"ם סיפור דומה: נהג מונית נכנס בידים ריקות לחנות, ויצא עם מכשיר וידאו בזרועותיו. ראה כי טוב, חזר והוציא עוד אחד, ורק כשהגויס, וניסה מלו בשלישית, נתפס. בירושלים נכנסה אם עם תינוק בזרועותיה לחנות המשביר-לצרכן, ויצאה כשהתינוק ישוב בעגלת ילדים. גם היא נתפסה.

באנגליה נעצרו, נשפטו ונדונו עשרות ישראלים, על עידוד היצוא מבריטניה באמצעות סחיות מבתי הכלבו ופנסונים בעולם.

באילת גונבים גם דלתות ושולחנות מבתי-המלון — בנוסף לסדינים, למגבות, לסכ"ס ולשאר ירקות.

24 זוגות יספיקו. עמוס אקרמן בן ה-45 עבר במשך 12 שנים במשרד-חקירות, וזוה שמונה שנים משמש קצין-הביטחון הראשי של רשת הנויות המשביר-לצרכן.

● **מספר אקרמן** בלתי-רפוסת במכת הגניבות. במחצית הראשונה של השנה הנוכחית בלכר תפסנו יותר מ-400 לקוחות כגניבה למרות האמצעים והשיטות המתודיים כמים ביותר שאנו מפעילים. נמצאים תמיד כאלה שמצליחים ככל זאת, והגזק מסתכם במיליונים רבים של שקלים.

אנחנו מפסידים גם כשאנו תופסים מישוה. קודם כל צריך איש-ביטחון להתלות אליו למיטרה, ושם הוא מבלה שעות כמסירת עדות. עד לפני זמנמה היו מחזיקים כגניבה כמוצג מישפטי עד למישפט, והיינו מקבלים בחזרה סחורה אפילו שנתיים-שלוש אחרי שנגנבה. עכשיו מצלמים את המוצגים, והם מוחזרים אלינו מיד.

מי לא גונב? נידמה לי שכל ישראל גונבים! תפסנו קצין-מיטרה, עורכי-דין, רופאים, הרבה אנשים רתיים. יש כאלה שנתקפים רגשי אשמה ושולחים מאוחר יותר כסף. היתה תקופה בחיפה, בזמן שכיתת המורים, שהתלמידים גנבו כלי סוף. הם עסקו בזה כמו בספורט. תפסנו אמא של ספורטאי ידוע מאוד, וכשנתפסה, טענה — איך אתם מעינים? אתם יודעים מי הבן שלי? הבן נאלץ לכוא ולשלם את ערך הגניבה.

נכנסה אשה שקנתה בחנות סחורה בערך של 28 אלף שקל, וביציאה מהחנות גנבה חפיסה של כסני-גילוח. כישנשאלה מדוע עשתה זאת, לא ידעה כיצד להסביר.

הגנבים מתחלקים כן: חמישה אחוזים קלפטומנים — אותם אנו לא עוצרים כלל, ובני מישפחותיהם באים ומשלמים כאופן קבוע. עשרה אחוזים הם גנבים מיקצועיים, ואילו 85 האחוזים הנותרים הם פשוט בני עמך ישראל. נתפסים אנשים שיש להם כסף בארנק, אנשים הרואים 25 זוגות מיכנסים, ושואלים את עצמם מה יקרה אם ישארו רק 24.

● **ישים לא גונבים.** מלבד הפסידים של מיליוני שקלים, מחזיק המשביר עשרות אנשי-ביטחון, והאנ-השרים הישרים והתגונים משלמים את הצרם בחמיר המוצרים. צרה לא פחות גדולה היא מכת הצ'קים ללא כיסוי. אנשים מנצלים את הפער שבחמיר סגורים בימי ריבועי וישישי אחרי הצהריים, ואין אפשרות לברוק את המינות הצ'קים ואת הכסוי בכנק. בכנק שלנו ננצרת את מנצלים לשם כך גם את השבת. אגב, ערבים כמעט שאינם גונבים שם בחנות. המכה הזאת לא תיפסק עד שלא

יקרה מה שקורה עכשיו באנגליה. שם אם ארם ניתפס עם שלושה זוגות תחתונים, הוא נעצר מייד. מוכא למישפט למחרת, ונדון למינימום 400 לירות סטרלינג (36 אלף שקל לערך). הקנס יכול להגיע גם ל-1200 לירות סטרלינג, הכל תלוי בנסיבות.

עך באן דבריו של עמוס אקרמן. גם ליוסף ורד, סמנכ"ל כלבו שלום, נסיון רב עם סוחבים בחנות.

אנשים סוחבים כי הם רוצים להגיע לרמת החיים של השכן. עד כה נתפסו במשך השנה הנוכחית 250 גניבות. יש לנו עשרות קציני-ביטחון. גם האמ צעים האלקטרוניים שהיכנסנו עוריים כפיקוח. היום, כשרוצים לגנוב כגר, ייכים להתוך אותו, אחרת יומזם הומם המוכר אליו כשיוצאו אותו מהחנות. אבל גם זה לא עוזר, כי גונבים מוצרי קוסמטיקה, וכל פריט קטן יכול לעלות מאות או אלפי שקלים.

קצין-ביטחון אקרמן הישרים וההגונים משלמים

בחופשות ולקראת החגים אחוז הגניבות עולה.

אנחנו מעסיקים גם צעירה שעסקה כפלילים. היא מתחפשת יום יום לדמות שונה, ובולשת ועוקבת אחרי חשודים הנכנסים לכלבו.

עך באן דבריו של יוסף ורד. עם מברגים ברכבת. גם בתייהלון סובלים קשות מהנגע. מספר אילן וקסלר, מנהל רשת מלונות שיף, גונבים אצלנו הכל. מאפרות, מגבות, מצעים, וילונות, כרוים, ראשי מיקלחות ואפילו טלוויזיות. היו לנו כמיקלחות וילונות יפני מיוחדים. הם גנבו כלי הרף, ונאלצנו להחליים כפשוטים יותר. הפסקנו למשל להגיש קפה כטרמוסים קטנים בכוכר, כי פשוט גנבו את כולם.

עופרה כורלא, אשת יחסי-הציבור של מלון הילטון, דווקא רגועה: „אצלנו אין הבעיה קשה כל-כך. יש לנו רק חמישה אחוז של ישראלים. היא מסבירה את שאגנותה. אך יתכן שהיא משלה את עצמה. השבוע פירסמה הנהלת רכבת אורינט אכספרס, למיודעת לעשרים החפצים לנסוע מלונות לונציה, כנאר מירבי תמורת 330 לירות סטרלינג (30 אלף שקל לערך), כי מאז חודש השירות לפני שנה רבע נגנבו מן הקרונות אכורי מתורות בשווי כולל של 100 אלף לירות סטרלינג (9 מיליון שקלים).

נעלמו גביעי שמפניה מברולה, קנצני קפה מכסף ומגבות נושאות ראשי התיבות של האורינט אכספרס. הגנבים הלא-ישראלים לא התעצלו, ואף הסירו קישוטים מן הקירות כעורת מברגים.